

ABSTRAKT

Tato diplomová práce se věnuje kritickému hodnocení historických a kulturních okolností postavení žen v raně novověké Anglii a rolím žen v Shakespearových hrách. V raně novověké Anglii činili většinou politická rozhodnutí muži a ženy se staraly o domácnost. Shakespearovy tragédie, které se odehrávají v době starověkého Říma, se zaměřují především na problematiku politiky, a proto jsou ženy v těchto hrách převážně chápány jako pouhé vedlejší postavy. Tato práce tuto záležitost vyvrací zevrubnou analýzou Shakespearových her *Julius Caesar*, *Coriolanus*, *Titus Andronicus* a *Antonius a Kleopatra*. I když se tzv. římské hry zaobírají tradičně mužskou tematikou, ženy v nich aktivně ovlivňují nebo se pokouší ovlivnit děj, myšlenkové vyznění díla i politické machinace. Toto souhlasí s pojetím postav Kleopatry, Volumnie, Porcie, Calpurnie a Tamory. Do domácnosti, to znamená mimo hlavní děj, jsou odsunuty pouze ty méně významné hrdinky. Mezi tyto postavy patří Lavinie, Virgilie, a Octavie, které ztělesňují ideál ženy, kterou je žena pasivní.

V Shakespearově době bylo ženám doporučováno zůstat doma a nezajímat se o veřejné dění. Mnoho z nich, převážně pak dámy z vyšší společnosti, se ale veřejného dění aktivně účastnilo přímo anebo nepřímo působením na svoje mužské příbuzné, a to se odráží ve zmíněných hrách. Feministická kritika věnující se Shakespearovým hrdinkám zdůrazňuje nezbytnost znalosti historicko-kulturního prostředí, ze kterého postavy vycházejí. Zároveň však varuje před zjednodušenou interpretací ženských postav jako pouhých zrcadel patriarchální společnosti a doporučuje k jejich rozboru raději přistupovat kriticky. Shakespearovy hry z období starého Říma jsou unikátní směsicí římských a alžbětinských hodnot, ve kterých se ženy seberealizují na pozadí dvou patriarchálních společností.